

gratis biblioteker, i form af at køre på vejene og komme på sygehuset, hvis man da ellers ikke fejler en sygdom, hvor der er venteliste.

Men det er altså en familie, hvis økonomi er spændt så hårdt op, at der ikke er plads til ret mange udskjelser, som jo ikke kommer i form af, at familien er ude at købe skrabelodder og på anden vis forsøger at forøge familiens indkomster. Nej, udskjelserne kommer, når girokortene dukker op fra varmegærket, vandforsyningsselskabet, elselskabet og de andre steder, for dér opdager man, at mens indkomstskatten forsøges holdt i ro i disse år, er det nye trylleord blevet grønne afgifter og skatter.

Vi er nu nået op på, at der opkræves over 40 mia. kr. i grønne skatter og afgifter. Det er et svulmende beløb og særligt i forhold til, at vi for få år siden slet ikke opkrævede grønne skatter og afgifter i Danmark.

Miljøet bliver brugt som argument, men hvis det argument skulle holde, hvis formålet med at opkræve de grønne skatter og afgifter var, at vi skulle gøre noget ved miljøet, så burde der være tilsvarende posteringer på finansloven. Ikke at Fremskridtspartiet synes, at de skulle være der, men der burde være tilsvarende posteringer på finansloven, hvor man gik ud og forbedrede miljøet for de samme penge.

Men formålet med en lang række af de skatter og afgifter er jo, at finansministeren skal bruge penge til at give væk i ulandsbistand, skal bruge penge til at udbetale tilskud til et hav af interesseorganisationer, til erhvervstilskud og alt muligt andet. Det bliver en lang række af de penge brugt til, men for den lille familie, der har svært ved at få økonomien til at hænge sammen, er den slags skatter og afgifter med til at ødelægge det og gøre det surt.

Ser vi på finanslovsforslaget for 1998, er der igen tale om, at finansloven vil have en lang række områder, hvor udgifterne stiger. Vi har hørt det argument i dag, at det er et kray fra befolkningen. Det er befolkningen, der kræver, at udgifterne stiger, men det er noget vrøvl, for en lang række af de ting, der i disse år kommer på finansloven som nye udgiftsområder, er ikke noget den almindelige hr. Jensen eller fru Petersen har fundet på.

Det er noget, der er opfundet i interesseorganisationer, der kan se egen interesse i at få nye udgiftsområder med. Det er noget, der bliver udvirket i det politiske miljø og ikke mindst i embedsmiljøet. Det er dér, man finder på disse udgifter. Embedsmænd, der er blevet ansat og

pludselig er blevet til kontorchefer, kigger sig omkring på det tomme kontor og ved ikke, hvad de skal få tiden til at gå med, og så kan man altid nedsætte et nyt råd eller et nyt udvalg og få sit skrivebord fyldt med papirer og folk ansat under sig. Den slags ting er med til at give offentlige merudgifter, uden at befolkningen på nogen måder har stillet krav om det.

Der bliver jo også flere offentligt ansatte. Kendsgernerne fortæller os, at her i 1997 ansættes der ca. 100 nye medarbejdere i den offentlige sektor om dagen. Også om lørdagen og om søndagen. Selv om kontorerne måske slet ikke er åbne, bliver der ansat ca. 100 nye medarbejdere hver eneste dag.

Det går selvfølgelig ikke, for hver eneste af de medarbejdere har jo en meget stor udgiftspukkel efter sig. De skal have kontorer at sidde i, de skal have en computer at arbejde ved og minsandten måske også papir og kuglepen. Derfor skubber denne eksplosion i antallet af offentligt ansatte, som vi oplever i de her år, en udgiftspukkel foran os, som i de kommende år vil belaste budgetterne ikke alene i staten, men så sandelig også i landets kommuner.

Det er jo derudover heller ikke alle, der bliver brugt til at forøge kvaliteten på plejehjemmene eller til at passe børn. Det er der nogen af dem der gør, men der er også en lang række af dem, som er det, der på populært dansk hedder bureaukrater eller skrankepaver, som udelukkende bliver ansat for at sidde og plage befolkningen med yderligere skemaer og statistikker. De politikere, som har ansvaret for det her, gemmer sig ofte bag ved det argument, at det er befolkningen, som selv har fundet på det.

Jeg har i dette efterår forsøgt at tælle sammen, hvor mange breve jeg har fået fra forskellige interesseorganisationer, der gerne vil på finansloven. Jeg er indtil videre nået op på 23 breve; og jeg er sikker på, at hvis man sidder i Socialdemokratiet, i Venstre eller hos De Konservative, så er antallet af henvendelser større, for mange af dem er nok klar over på forhånd, at Fremskridtspartiet næppe er det rette sted at udøve lobbyisme. Men de skriver lange breve og vil gerne have møder med os, fordi lige præcis deres sag er så fantastisk vigtig, og bevares, sidder man med dem på tomandshånd, kan man da også udelukke resten af verden og sige: Ja, jeres sag er vel nok vigtig. Men hvis sagerne er så vigtige, er der jo ingen grund til, at de kommer på finansloven, og hvis deres sager